

Teksti: Timo Korhonen, optikko, matkan johtaja

Vision for All Finland

Bangladesh huhtikuussa 2011 **oli mielenkiintoinen tuttavuus Malawin jälkeen**

Eroja todellakin on runsaasti. Malawissa avustustyö tapahtui päivittäin eri paikoissa, kirjaimellisesti köyhien parissa, sillä kasasimme "klinikkamme" eli näöntutkimuspisteen ja lasien luovutuspaikat pääasiassa kyläkirkkojen tiloihin. Lähiseudun ihmiset tulivat sitten joukoin paikalle, jossa organisoimme joka kerta logistiikkaketjun uudelleen ja värväsimme harvoista englantia puhuvista kyläläisistä itsellemme tulkit, sillä paikalliset eivät puhuneet englantia käytännössä ollenkaan, ainoastaan chichewan murretta. (sitä tosin kerkisi itsekkin jonkin verran opetella tulkkien avulla aina, kun hieman vapaata jäi ja loppuajasta perustutkimus sujui jo kohtalaisesti "alkuperäiskielellä")

Bangladeshissa meillä puolestaan oli käytössämme paikallisen näkövammaisten lasten kuntoutuskeskuksen silmäklinikan tilat, jossa oli ihan oikeat huoneet ja sähkövalot. Tutkimuslaitteet toimme mukanaamme, kuten teimme Malawissakin, mutta onhan optikon kannalta työ selvästi tehokkaampaa ja tarkempaa, kun sähköä on, eikä tarvitse olla valaistuksen suhteen luonnon armoilla. Kun Malawissa keskityimme lähinnä auttamaan mahdollisimman suurta määrää ihmisiä edes jollakin tavalla, (Kylän ihmisille saattoi riittää näkökyvyksi se, että hän erottaa onko pellolla ihminen vai leijona...) niin Bangladeshissa saatoimme tehdä silmälasimäärityksen jopa samalla tarkkuudella kuin Suomessakin.

Ihmiset Bangladeshissa ovat meihin verrattuna hyvin köyhiä ja vaikka potilainamme oli ajoittain jopa hyvissä ammateissa työskenteleviä ihmisiä, niin valtaosa oli kuitenkin

vähäosaisia ja hyljeksityiltä asuinalueilta peräisin olevia ihmisiä, joilla ei ilman meitä juurikaan olisi ollut mahdollisuuksia hankkia silmälaseja.

Tehdessäni näkö tutkimusta esimerkiksi eräälle 15 -vuotiaalle bangladeshilaiselle nuorelle miehen alulle sain kuulla, ettei hänellä ole koskaan ollut silmälaseja! Silmien taitto-ominaisuus oli kuitenkin -5 dpt (Hän näkee ilman lasia tarkasti siis vain 20 cm:n etäisyydelle asti!) Tuolloin koin todella auttavani, sillä Bangladeshin kaltaisessa yhteiskunnassa on kuitenkin mahdollisuus opiskella ja uskoakseni opiskelu on huomattavasti tehokkaampaa, kun kuuntelemisen lisäksi voi omaksua asioita myös näköaistin avulla! Ehkä sykähdyttävien kokemus oli, kun eteeni tuotiin 5-vuotias tyttö, Sihana Begul, jolta noin kaksi kuukautta aiemmin oli leikattu molemmista silmistä synnyynnäinen kaihi. Koska pienelle lapselle ei voida asentaa keinomykiötä oman, poistetun mykiön tilalle, on näkö tarkkuus ilman silmälaseja olematon, eikä edellytyksiä näön kehittymiselle juurikaan ole. Sihanan onneksi mukanamme oli optikkomestari Heikki Kaseva, joka määrittä silmien taitto-ominaisuuden ja kykenimme antamaan silmälasireseptin ja vieläpä silmälasit, jotka vastasivat aivan täydellisesti määritettyjä vahvuuksia! Ei varmaan kukaan meistä, saatikka kyseisten lasien lahjoittaja voinut etukäteen edes kuvitella, että juuri niiden lasien avulla todennäköisesti yksi lapsi tulee saamaan lahjaksi näkökyvyn! Vieläkin silmät kostuvat, kun ajattelen tytön ilmettä huomattaessaan näkevänsä maailmaa!

Miksi olen mukana auttamassa? Hmm ... ehkä edellinen tarina osaltaan valottaa motiivejani, mutta olisin varmaan liian tekopyhä ellen samalla myöntäisi, että avustusmatkoilla on mahdollisuus nähdä maailmaa hieman eri vinkkelistä, kuin tavallisilla turistimatkoilla - reppumatkat mukaan lukien. Sitä paitsi minä rakastan työtäni, jossa pääsen kosketuksiin ihmisten kanssa ja avustusmatkojen kautta myös tutustumaan eri kulttuureihin ja ihmisiin ja jos samalla voin auttaa tekemällä sitä mitä parhaiten osaan niin miksi jättäisin vakkani kannen alle?

Kaikille kiitos! Kiitos Jani Aaltonen, Lilli Ekdahl, Anna Fjällström, Heikki Kaseva, Laura Kotilainen ja Susanna Lehmuskoski.

Kiitos myös Specsavers!

Yhteenvetona

4 optikkoa

tutkittuja 630

1 optinen myyjä

luovutettuja lasia

1 assistentti / toimittaja

800 + 2 00 kpl